

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoPr/9/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115226834
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1115226834.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobkyne: N. Š., L. XX.XX.XXXX, J. Y. X, C., zast. advokátom JUDr. Alexejom Ivankom, Nám. osloboditeľov 73, Michalovce, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o určenie, že štátnozamestnanecký pomer trvá, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 25. novembra 2016, č.k. 19Cpr/5/2015-80, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa proti žalovanému domáhala určenia, že jej štátnozamestnanecký pomer, ktorý vznikol rozhodnutím č.p. VEL-72-49/2002 zo dňa 31.05.2002, trvá. Žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa odôvodnila žalobu tým, že rozhodnutím č.p. VEL-72-49/2002 zo dňa 31.05.2002 bola podľa ust. § 17 a § 154 zák. č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe s účinnosťou od 01.06.2002 vymenovaná do dočasnej štátnej služby. Rozhodnutím vedúceho služobného úradu Územnej vojenskej správy Michalovce č.p. OÚ-43-55/2003 zo dňa 29.09.2003 bola z funkcie štátneho zamestnanca odvolaná podľa ust. § 163 ods. 1 a 3 zák. č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe z dôvodu zníženia štátnozamestnaneckých miest na základe uznesenia vlády SR č. 851/2003 dňom 29.09.2003. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie, ktoré Úrad pre štátnu službu Bratislava rozhodnutím č. UŠS-25434-10/2003 zo dňa 17.12.2003 zamietol a ňou napadnuté rozhodnutie potvrdil. Na základe jej správnej žaloby Najvyšší súd SR rozhodnutím č. 2SŽ 5/2004 zo dňa 31.05.2005 rozhodnutie Úradu pre štátnu službu Bratislava č. UŠS-25434-10/2003 z dôvodov podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c), d) O.s.p. zrušil a vec vrátil úradu pre štátnu službu na ďalšie konanie. Pre nečinnosť správneho orgánu iniciovala správne konanie podľa § 250 O.s.p. a na základe rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7S 58/2009 začal vedúci služobného úradu Územnej vojenskej správy Košice konať vo veci. Územná vojenská správa Košice rozhodnutím č. ÚVSKE-25-12/2010-OÚ zo dňa 28.02.2010 potvrdila Rozhodnutie vedúceho služobného úradu Územnej vojenskej správy Michalovce č.p. OÚ-43-55/2003 o skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru. Proti tomuto rozhodnutiu Územnej vojenskej správy Košice podala žalobu o preskúmanie jeho zákonnosti a Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 7S 27/2012-48 zo dňa 04.06.2014 prejudiciálne rozhodol o neplatnosti skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru a podľa ust. § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. a zrušil rozhodnutie Územnej vojenskej správy Košice č. ÚVS KE-25-12/2012-OÚ zo dňa 28.02.2010, ako aj rozhodnutie vedúceho služobného úradu Územnej vojenskej správy Michalovce zo dňa 29.09.2003

č.p. OÚ-43-55/2003 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne jej žalovaný zaslal potvrdenie o skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru ku dňu 31.05.2004 s poukazom na ust. § 56 zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe. S poukazom na tieto skutočnosti tvrdila svoj naliehavý právny záujem na určení, že jej štátnozamestnanecký pomer, ktorý vznikol rozhodnutím č.p. VEL-72-49/2002 zo dňa 31.05.2002, naďalej trvá. Súd prvej inštancie poukázal aj na vyjadrenie žalovaného, ktorý žiadal žalobu zamietnuť. Argumentoval tým, že žalobkyňa bola rozhodnutím č.p. VEL-72-49/2002 zo dňa 31.05.2002 vymenovaná do dočasnej štátnej služby od 01.06.2002 v trvaní najviac 2 roky v služobnom úrade Okresná vojenská správa Michalovce a Okresný úrad Košice postupom podľa ust. § 43 ods. 1 písm. b) zák. č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe vydal písomné potvrdenie o skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona, keď jej štátnozamestnanecký pomer skončil dňom 31.05.2004, teda uplynutím dočasnej štátnej služby (objektívne nastal zákonom predpokladaný stav spojený s uplynutím času). K skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne tak došlo zo zákona dňa 31.05.2004, a to bez ohľadu na prebiehajúce správne konania vo veci skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru. Uviedol tiež, že jej mzdové nároky za obdobie trvania jej štátnozamestnaneckého pomeru do 31.05.2004 si služobný úrad so žalobkyňou dňa 05.12.2014 vysporiadal.

3. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa bola rozhodnutím Okresnej vojenskej správy Michalovce č.p. VEL-72-49/2002 zo dňa 31.05.2002 vymenovaná do dočasnej štátnej služby podľa ust. § 154 zák. č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe, odbor - štátna správa na úseku obrany, do funkcie „odborný referent pre evidenciu brancov“, vznik štátnozamestnaneckého pomeru bol určený na 01.06.2002, na dobu najviac 2 roky v súlade s ust. § 154 ods. 2 zákona o štátnej službe. Rozhodnutím vedúceho služobného úradu Územnej vojenskej správy Michalovce č.p. OÚ-43-55/2003 zo dňa 29.09.2003 bol so žalobkyňou dňom 29.09.2003 skončený štátnozamestnanecký pomer z dôvodu zníženia štátnozamestnaneckých miest s odkazom na Uznesenia vlády č. 851/2003. Predmetné rozhodnutie služobného úradu bolo potvrdené Rozhodnutím o odvolaní vydanom Úradom pre štátnu službu č.j. UŠS-25434-10/2003 zo dňa 17.12.2003. Najvyšší súd SR zrušil rozhodnutím sp. zn. 2Sž 5/2004 zo dňa 31.03.2005 rozhodnutie Úradu pre štátnu službu č.j. UŠS-25434-10/2003 zo dňa 17.12.2003 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S 27/2012-48 bolo zrušené aj následné rozhodnutie ÚVS Košice vydané vo veci služobného pomeru žalobkyne zo dňa 28.02.2012, ako aj prvostupňové rozhodnutie vedúceho služobného úradu ÚVS Michalovce zo dňa 29.09.2003 č.p. OÚ-43-55/2003. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 29.07.2014.

4. Vec posúdil právne podľa ust. § 4, § 25 ods. 1, § 39 ods. 1 písm. e) a 2, § 43 ods. 1 písm. b), § 154 ods. 2 zákona č. 312/2001 o štátnej službe a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Poukázal na to, že žalobkyňa v žalobe, ktorou sa domáhala určenia trvania jej štátnozamestnaneckého pomeru, opomenula právnu skutočnosť, že do štátnej služby bola menovaná len dočasne podľa ust. § 154 ods. 2 zák. č. 312/2001 Z.z. dňom 31.05.2002, a preto jej dočasný štátnozamestnanecký pomer skončil podľa ust. § 43 ods. 1 písm. b) zák. č. 312/2001 Z.z. priamo zo zákona dňom uplynutia dočasnej štátnej služby, teda dňom 31.05.2004. Z ust. § 154 ods. 2 cit. zákona jednoznačne vyplýva, že dočasná štátna služba na účely odseku 1 trvá najviac dva roky, pričom v dočasnej štátnej službe mal štátny zamestnanec absolvovať odborné vzdelávanie, ktorého účelom bolo doplnenie požadovaných vedomostí a schopností v príslušnom odbore štátnej služby. Podmienkou na vymenovanie štátneho zamestnanca do stálej štátnej služby potom bolo absolvovanie tohto odborného vzdelávania zavŕšeného skúškou pred komisiou. V tejto súvislosti vyhodnotil, že z osobného spisu žalobkyne ani absolvovanie príslušného odborného vzdelávania, ani absolvovanie zákonom predpísanej skúšky pred komisiou nevyplýva a k vymenovaniu žalobkyne do stálej štátnej služby nikdy nedošlo. Dospel potom k záveru o nedôvodnosti žaloby, a preto ju zamietol. Vysvetlil tiež, že na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne uplynutím času, teda na základe objektívnej skutočnosti predpokladanej zákonom nemala žiadny vplyv skutočnosť, že pôvodné rozhodnutie vedúceho služobného úradu Územnej vojenskej správy Michalovce č.p. OÚ-43-55/2003 zo dňa 29.09.2003 bolo rozsudkom Krajského súdu Košice č.k. 7S 27/2012-48 zrušené. Za právne irelevantné vyhodnotil tiež kedy bolo žalobkyňi doručené potvrdenie služobného úradu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, pretože vydanie potvrdenia o tom, že nastala skutočnosť presne vymedzená ustanovením § 43 zákona o štátnej službe, nie je rozhodnutím, nezakladá ani oprávnenie podať opravný prostriedok a vydanie takéhoto potvrdenia nie je ani podmienkou platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

5. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a v spore plne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov nepriznal, pretože si takýto nárok neuplatnil.

6. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie a navrhla ho zmeniť alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Tvrdila, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na to, že súd prvej inštancie v rozsudku uviedol, že žalovaný jej zaslal potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru ku dňu 31.05.2004, neuviedol však, že toto potvrdenie bolo vystavené dňa 24.10.2014 a doručené jej bolo dňa 29.10.2014. Mala za to, že správne malo byť uvedené, že jej žalovaný oznámil skončenie pracovného pomeru po 11-tich rokoch. Vyslovila predpoklad, že ak by nebol Krajský súd v Košiciach rozhodol rozsudkom sp. zn. 7S 27/2012 zo dňa 04.06.2014 o neplatnosti skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru a zrušil príslušné rozhodnutia, dodnes by nebola potvrdenie dostala. Poukázala tiež na to, že právny predchodca žalovaného - Ministerstvo obrany SR sa počas trvania sporu o neplatnosť skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru od roku 2003 až do jeho skončenia nikdy neodvolával na to, že bola iba v dočasnej štátnej službe a trval na dôvode výpovede. Nestotožnila sa s názorom súdu prvej inštancie, že je bez právnej relevancie, kedy jej bolo doručené potvrdenie služobného úradu o skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru, ani so záverom, že podmienkou platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru nie je vydanie uvedeného potvrdenia. V tejto súvislosti uviedla, že so žalovaným viedla spor 11 rokov, a preto bolo zo strany žalovaného potrebné, aby jej bolo včas oznámené, že jej štátnozamestnanecký pomer skončil v roku 2004 a nie až oznámením v roku 2014. S poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo 142/2019 a na požiadavku riadneho a presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Po uplynutí lehoty na podanie odvolania doručila žalobkyňa súdu prvej inštancie podanie označené ako odvolanie, ktorým žiadala sudcu, ktorý bude prejednávať jej prípad, aby s poukazom na skutočnosti uvedené v jej podaní vo svojom rozhodnutí zahrnul aj úroky z omeškania za neskoro vyplatenú mzdu.

7. Žalovaný navrhol vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, keď mal za to, že žaloba žalobkyne je nedôvodná a neopodstatnená. Napadnutý rozsudok považoval tiež za náležité odôvodnený.

8. Žalobkyňa vo svojej reakcii na vyjadrenie žalovaného uviedla, že trvá na dôvodoch svojho odvolania v plnom rozsahu.

9. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

10. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúce zistenia, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (keď procesné vady ani neboli žalobkyňou v odvolaní namietané), v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol, a v podrobnostiach na ne poukazuje. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vzhľadom na vykonané dokazovanie riadne a dostatočne zistil skutkový stav, vec aj správne právne posúdil, keď prijal záver, že žalobe nie je možné vyhovieť, pretože je nepochybné, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne, ktorý vznikol rozhodnutím č.p. VEL-72-49/2002 zo dňa 31.05.2002, netrvá, a že skončil podľa ust. § 43 ods. 1 písm. b) zák. č. 312/2001 Z.z. priamo zo zákona dňom uplynutia dočasnej štátnej služby (v prípade žalobkyne dňom 31.05.2004). Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie tiež presvedčivo odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 C.s.p., keď sa v odôvodnení rozsudku dôsledne vysporiadal s okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. V žiadnom prípade preto nemôže obstať odvolacia námietka žalobkyne o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Naopak, rozhodnutie je správne, logické, spravodlivé a je aj presvedčivo a pochopiteľným spôsobom

odôvodnené. So všetkými závermi, ktoré viedli súd prvej inštancie k zamietnutiu žaloby, sa odvolací súd stotožnil, osvojil si ich a nepovažuje za potrebné ich opakovať, a preto sa vyjadriť sa len k ďalším odvolacím námietkam žalobkyne.

12. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol, že jej žalovaný oznámil skončenie jej štátnozamestnaneckého pomeru po 11-tich rokoch, keď potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru jej doručil až dňa 29.10.2014. S poukazom na to, že právny predchodca žalovaného (Ministerstvo obrany SR) sa v spore o neplatnosť skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru, ktorý trval od roku 2003, neodvolával na to, že bola iba v dočasnej štátnej službe, nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie, že je bez právnej relevancie, kedy jej bolo doručené potvrdenie služobného úradu o skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru, ani so záverom, že podmienkou platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru nie je vydanie uvedeného potvrdenia, keď mala za to, že nakoľko so žalovaným viedla spor 11 rokov, bolo zo strany žalovaného potrebné, aby jej bolo včas oznámené, že jej štátnozamestnanecký pomer skončil už v roku 2004 a nie až oznámením v roku 2014. V súvislosti s týmito odvolacími námietkami žalobkyne odvolací súd vyhodnotil, že nijak nespochybujú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto nie sú dôvodné. Je totiž potrebné si uvedomiť, že žalobkyňa sa žalobou voči žalovanému domáhala určenia, že jej štátnozamestnanecký pomer, ktorý vznikol rozhodnutím č.p. VEL-72-49/2002 zo dňa 31.05.2002, teda rozhodnutím o jej vymenovaní do dočasnej štátnej služby, trvá, pričom v odvolaní neuviedla ani jeden argument v prospech tohto ňou žalobou požadovaného určenia. Vôbec netvrdila, že jej štátnozamestnanecký pomer trvá, a že súd prvej inštancie rozhodol nesprávne, ak jej žalobu zamietol, naopak, v odvolaní len polemizovala o tom, kedy sa mal jej štátnozamestnanecký pomer skončiť a namietala skutočnosť, že jej žalovaný skončenie jej štátnozamestnaneckého pomeru neoznámil včas, ale až po 11-tich rokoch, a že súd prvej inštancie toto nekonštatoval v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa vzhľadom na takéto odvolacie námietky obmedzí na zopakovanie správneho záveru súdu prvej inštancie, že v konaní bolo preukázané, že žalobkyňa bola menovaná do dočasnej štátnej služby podľa ust. § 154 ods. 2 zák. č. 312/2001 Z.z. najviac na dva roky dňom 31.05.2002, a že jej dočasný štátnozamestnanecký pomer skončil podľa ust. § 43 ods. 1 písm. b) citovaného zákona, priamo zo zákona dňom uplynutia dočasnej štátnej služby, teda dňom 31.05.2004, a preto nemohla byť žaloba žalobkyne úspešná. Preto ak ju súd prvej inštancie zamietol, je jeho rozhodnutie správne a odvolacie námietky žalobkyne nie sú spôsobilé privodiť ani jeho zmenu ani jeho zrušenie.

13. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, nárok na náhradu trov nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).